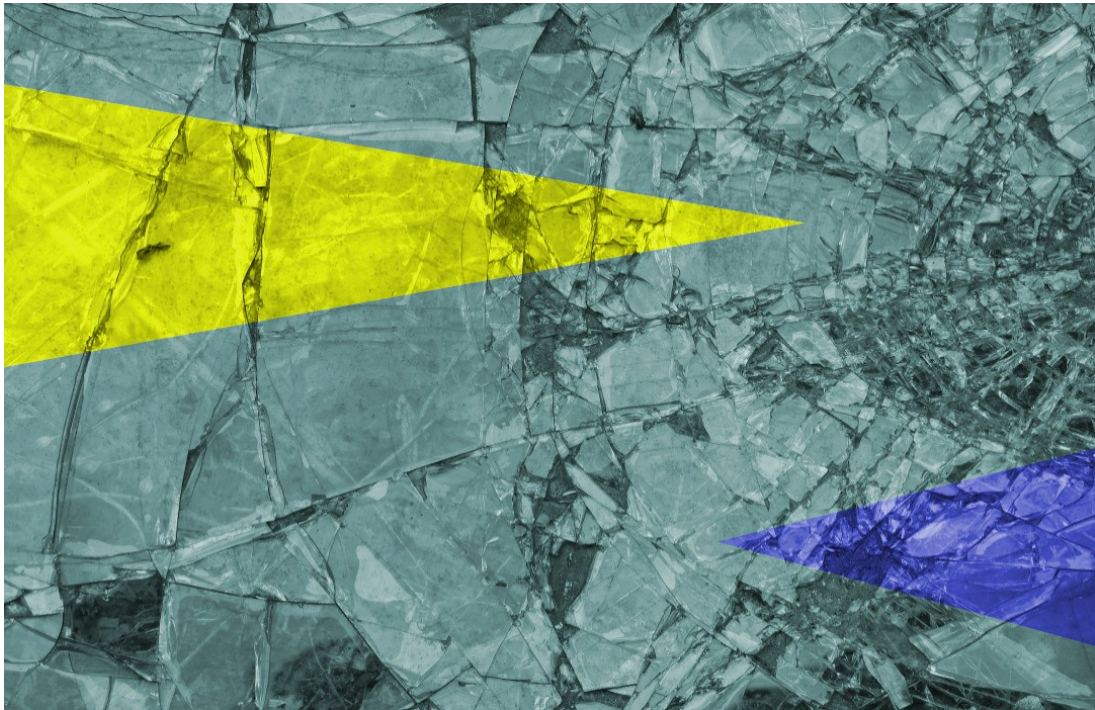

Òsties, de Ramon Mas. O com estomacar amb la paraula

LLIBRES / POESIA / 6 ABRIL, 2021

Repartir (h)òsties com pans. Amb la mà plana. D'aquelles que et giren la cara i de les que et costa aixecar-te. De les que deixen els cinc dits marcats i un record durador. De les que deixen ferides que cicatritzen per dins. De les que fan pensar i obren els ulls. És el que es proposa Ramon Mas a *Òsties*, i ho compleix sobradament i sense miraments.

En efecte, el poemari que ens proposem comentar recull un seguit de peces breus que ofereixen reflexions directes i concises, algunes dels quals podrien ser considerades aforismes. La diana principal és la societat i la seva realitat polièdrica: cada un dels costats hi fa cap. Així, la religió, la moral, l'amor, la llengua (com a instrument de comunicació) o les relacions hi són ben presents. I per això la peça inicial, titulada «Veritat», i que podria funcionar com a divisa, ja ens alerta sobre tot el que vindrà a continuació:

T'autoritzo a enganyar-me
sempre que et creguis
el que m'estàs dient.

El recull funciona com una acumulació d'idees vehiculades de manera contundent i continuada. El contingut, doncs, de bracet amb la forma. I és que Ramon Mas combina a la perfecció la seva faceta de cantant i lletrista de grups de punk i hardcore en català amb la de poeta. I la seva poesia en recull la filosofia: com el no-res i el no-futur il·lustrat al poema «Reciclatge»:

En temporada baixa
les trinxeres són passadissos
cap als somnis
d'algú altre.
Hi trobes
glòries de lloguer
i fracassos de postal.

I és que la construcció humana és, en part, això: reflexionar sobre la moral, recordar el fracàs i utilitzar-lo com a trampolí cap al progrés. Allò efímer és arreu i pertot, tal com el que no cal recordar. Potser, fins i tot, hi fa cap la tafaneria. En tot cas, el que compte és que quan pitjor estàs més et fixes en els altres. I en aquests altres hi veus reflectit allò que no val res.

La faceta musical no és només present en la filosofia punk, sinó també en la musicalitat del vers. Vers lliure en totes les composicions, però amb un ritme que va de barcet amb el missatge. Fet i fet, tal com se'ns avista al final del llibre, els poemes «Promesa», «Un més» i «Ingenus» són cançons o fragments de cançons d'alguns dels grups dels quals forma part Ramon Mas. «Un més», al seu torn, il·lustra un altre dels temes de l'obra, la crítica a la religió: si de la teulada estant ens adonem que la nostra vida s'assembla a la dels altres, és que, potser, tots som *nosaltres* i tots formem part del ramat. Som, doncs, «un més». Sense consol espiritual encara que t'ho miris des de ben amunt. Aquell déu que ho veu i ho controla tot des de les alçades és un humà fracassat com qualsevol altre.

Trasbalsat i dèbil,
voluble impenitent,
enfilat a la teulada observes
com la teva vida
s'assembla
a la dels altres.

En aquesta societat i en la construcció de la identitat individual també hi fan cap els records: aquells records que revisitats reforcen la violència i el dolor, com a «Amputació». O aquella crítica a «Mandra», una al·legat contra el conformisme. Un conformisme que es veu confirmat al poema següent, «Fallàcia», on palesa que la vida no és senzilla. I és que, com ens diu, els sentiments (potser allò que ens fa diferents) no són mai senzills ni comprensibles. La senzillesa, la simplicitat, és una mentida. O «Trencaclosques», una metàfora sobre l'esteticisme, sobre aquest encaixar les coses i formar part d'un conjunt sense voler-ho i, alhora, sense preguntar-se per què ens toca.

A tota aquesta consciència de foscor, no hi falta el bri de llum. Llàstima que sigui una «Promesa», perquè altra vegada no deixa de ser una constatació de la dificultat de viure en el món que vivim. Per tant, l'esperança és l'única llum en aquesta societat. I per això recomençar, reinventar-se a través d'un forat negre. Notem, en aquest poema:

Quan em vegis tornar
—no ho dubtis—
portaré regals per a tu:
sis o set grapats de pols,
una cicatriu oberta
i un forat negre on inventar-nos.

En conclusió, tot i aquesta reflexió contínua, el llibre que tenim a les mans no és un tractat moralista. Com dèiem suara, l'atac a la moral és arreu i tothora, però el que fa l'autor no és allisonar sinó cridar-ho ben alt. No es tracta de convèncer, sinó d'expandir, d'invitar a la reflexió amb paraules directes i versos breus.

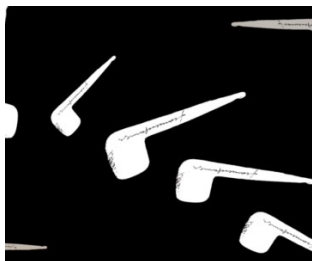
ETIQUETES: [ADIA](#) [HARDCORE](#) [MONTSENY](#) [POESIA](#) [PUNK](#) [XEMENEA DEL SUCRE](#)

POL SERRABASSA | ÚLTIMES PUBLICACIONS

(Vic, 1987). És llicenciat en Filologia Catalana i professor d'institut. Ha estat guardonat amb el premi IEC Lluís Nicolau d'Olwer pel seu estudi *La Renaixença literària a Vic: dels orígens a la consolidació*, corresponent al seu treball de doctorat.

Articles relacionats

**Joaquim Cano, una
nova i potent veu
poètica del Migjorn**

**Percy Bysshe Shelley:
entre la raó i la
imaginació**

Carner fusional: la inestabilitat inadvertida

[Llibres](#)
[Cultura](#)
[Nosaltres](#)
[Contacte](#)

© LA LECTORA
hola@lalectora.cat

Amb el suport de l'Ajuntament de
Barcelona (ICUB, 2019)

[Política de privacitat](#)
[Copyleft](#)

© LA LECTORA 2018